

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku A. S.
przeciwko Ministerstwu Inwestycji i Rozwoju , Szefowi Kancelarii Prezesa Rady
Ministrów i Głównemu Inspektoratowi Farmaceutycznemu
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2019 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 grudnia 2018 r., sygn. akt XXI Pa (...),

1. oddała zażalenie;

**2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w W.)
na rzecz adw. J. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł podwyższoną o
stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej
udzielonej przez adwokata z urzędu;**

**3. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 grudnia 2018 r., sygn. akt XXI Pa (...) Sąd Okręgowy
w W. odrzucił skargę powoda A. S. o wznowienie postępowania zakończonych
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 28 lipca 2016 r., sygn. akt XXI

Pa (...) toczącym się przeciwko Ministerstwu Rozwoju w W. (obecnie Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju), Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W. i Głównemu Inspektoratowi Farmaceutycznemu w W..

Powód A. S. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 28 lipca 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...) (VIII P (...)). W treści skargi wskazano, że w niniejszej sprawie „zaistniały wszystkie podstawy, przesłanki i przyczyny wznowienia postępowania z wyłączeniem istnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego”. W uzasadnieniu skargi powód wskazał, że w sprawie XXI Pa 905/15 orzekali sędziowie „wyłączeni z mocy ustawy, prawa albo jako osoby nieuprawnione”. Powód przedstawił historię składanych przez siebie wniosków o wyłączenie sędziów orzekających w sprawie zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji oraz wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w W..

Postanowieniem z 10 października 2016 r. Sąd Okręgowy w W., Pracy odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania.

Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie w wyniku którego postanowieniem z 14 czerwca 2018 r. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 409 k.p.c. skarga o wznowienie powinna zawierać między innymi oznaczenie podstawy wznowienia i jej uzasadnienie. Podanie podstawy wznowienia polega na podaniu przyczyny, która według skarżącego ma uzasadniać wznowienie. Nie jest konieczne, aby skarżący powołał się na konkretny przepis, który reguluje określoną podstawę, lecz wystarczy, że sformułuje takie twierdzenie, które da się przyporządkować do określonej ustawowo podstawy wznowienia. Jak wyjaśniono w postanowieniu Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2015 r., I CZ 95/15 uzasadnienie podstawy wznowienia polega na tym, że skarżący musi podać konkretne okoliczności faktyczne, które w jego ocenie wskazują na to, że podana przez niego podstawa wznowienia istnieje. Sąd Najwyższy wskazał, że w sytuacji w której Sąd Okręgowy uznał, że skarżący nie przedstawił uzasadnienia powołanej podstawy wznowienia, czyli nie powołał jakichkolwiek okoliczności faktycznych mających wskazywać na to, że którakolwiek

z podstaw wznowienia istnieje, zasadne było wezwanie go do uzupełnienia tego braku skargi a nie od razu do jej odrzucenia.

Wykonując wytyczne Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy wezwał powoda oraz jego pełnomocnika do uzupełnienia braków formalnych skargi przez wskazanie uzasadnienia przesłanek wznowienia postępowania, wskazanie okoliczności faktycznych, które w ocenie powoda uzasadniają istnienie podstawy wznowienia:

- osób nieuprawnionych jego zdaniem do orzekania lub sędziów wyłączonych z mocy ustawy lub wykazania, że nie mógł domagać się wyłączenia przed uprawomocnieniem się wyroku;

- brak należytej reprezentacji powoda lub brak zdolności sądowej lub procesowej, okoliczności wskazujących na pozbawienie powoda możliwości działania;

- okoliczności wskazujących, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym lub uzyskany za pomocą przestępstwa.

W odpowiedzi na powyższe zobowiązanie przesłane zarówno do powoda jak i jego pełnomocnika, powód odsyłając do dotychczas wyrażonego przez siebie stanowiska znajdującego się w aktach wskazał m.in, że sprawcami przestępstw poświadczenia nieprawdy, do czego się przyznają i to w spisku, w bandach są w pierwszym rzędzie SSO M. K., M. S. i G. O. P. odpowiedzialne za fałszowanie dokumentów urzędowych w sprawie XXI Pa (...), a w następnym rzędzie ci sędziowie, którzy tego nie przyjmują do wiadomości lub nie są w stanie tego zrozumieć. Zdaniem powoda wyrok został uzyskany za pomocą przestępstw licznej grupy osób pozwanych, ich pełnomocników, prokuratorów, sędziów - w szczególności przestępstwa P. S.. Odwołując się do pisma z 12 września 2017 r., powód wskazał, że nie wnikając w dystynkcje przyczyn wznowieniowych, co zawsze jest trudnym i nie jest dokładnym zauważyć, że nieważność jako brak formalny bez względu na okoliczność czy i jaki wpływ wywarł na rozstrzygnięcie, a restytucja której celem jest zmiana rozstrzygnięcia właśnie tylko z tej przyczyny, przyczyny niesłuszności, mogą być tym samym stanem faktycznym. Przykładowo wydanie wyroku przez sędziego przekupionego, przestępcę zalicza k.p.c. do przyczyn wznowienia w ściślejszym tego słowa znaczeniu, przyczyna ta jednak stoi

na równi z przyczyną nieważności, polegającą na tym, że sędzia wyłączony badał orzeczenie (...).

Zdaniem powoda zatem w sprawie orzekały osoby nieuprawnione lub sędziowie wyłączeni z mocy ustawy, a nie tylko stronnicy. Powód wskazał, że nie wie o tym aby w sprawach reprezentował go w pierwszej i drugiej instancji tzw., profesjonalny prawnik, a z ustanowieniem pełnomocników dla celów postępowań o wznowienie, kasację, stwierdzeniem nieistnienia itp. też są problemy. Jak zgodnie stwierdzają pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Sprawiedliwości i Sąd Okręgowy w W. I Wydział Cywilny „w Sądzie Okręgowym powinni orzekać tylko sędziowie o wysokich umiejętnościach, sprawności i profesjonalizmie” - wyrok Sądu Okręgowego w W. I Wydziału Cywilnego z 30 marca 2018 r. (...). Powód podniósł, że „jakie są umiejętności, sprawność i profesjonalizm Sędziów orzekających w jego sprawach, w szczególności Sędziów Sądu Okręgowego w W. XXI Wydziału Pracy, w tym orzekających w sprawach XXI Pa (...), XXI Pa (...) i XXI Pa (...) skoro nie są w stanie przyjąć do wiadomości tym bardziej zrozumieć tego co piszę i mówię, w oczach pustka, zero zrozumienia, nie ma szans na porozumienie się, zatem nie miał nawet szans na możliwość działania, został jej pozbawiony. Co gorsza, sędziowie nie znają prawa lub dla nich to pusty termin, lub popełniają przestępstwa, w szczególności ich wywody o braku podmiotów pozwanego Państwa Polskiego, braku *statio fisci* Skarbu Państwa legitymowanych biernie, a w konsekwencji pozbawionych zdolności sądowej i procesowej oraz zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych to fikcja procesu, postępowania to proces/postępowanie niebyłe, nieistniejące. Takim jest postępowanie XXI Pa (...) w którym według Sądu Okręgowego w W. Państwo Polskie nie istnieje albo jak kto woli nie istnieją *statio fisci* Skarbu Państwa posiadające zdolność sądową i procesową.” Na wezwanie Sądu Powód wskazał, że wniosek zawarty w punkcie 5 pisma z 24 października 2018 r. nie stanowi wniosku o wyłączenie sędziego SSO M. S. oraz sędziów Sądu Okręgowego w W. .

Pełnomocnik powoda w odpowiedzi na uzupełnienie braków formalnych wskazała, że skargę uzasadniają okoliczności związane z trybem rozpoznawania wniosków powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu co mogło doprowadzić

do pozbawienia powoda możliwości działania w postępowaniu o sygnaturze akt XXI Pa (...). Jednak nie wskazała tych okoliczności faktycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie, należało odrzucić.

Przed merytorycznym rozstrzygnięciem o zasadności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany do sprawdzenia, czy spełnia ona wymogi formalne. Na tym etapie sąd bada, czy skarga została wniesiona w terminie wynikającym z przepisów art. 407 k.p.c. i art. 408 k.p.c., czy jest ona dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy oparto ją na ustawowej podstawie. Skarga, która warunków tych nie spełnia, nie może być przez sąd rozpoznana. W świetle art. 409 k.p.c. istotnym elementem skargi o wznowienie postępowania jest zatem podanie podstawy tegoż wznowienia oraz jej uzasadnienie i to zarówno z punktu widzenia wstępnej analizy skargi w trybie art. 410 § 1 k.p.c. przed ewentualnym skierowaniem sprawy na rozprawę, jak i z uwagi na przepis art. 412 § 1 k.p.c. ograniczający kognicję sądu do tak określonych granic.

Zgodnie z art. 410 §1 k.p.c., sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że badanie przez sąd, na wstępnym etapie przewidzianym w art. 410 § 1 k.p.c., czy skarga o wznowienie postępowania opiera się na ustawowej podstawie, a więc badanie dopuszczalności wznowienia, nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się przyporządkować pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje także badanie i ustalenie, czy ta podstawa wznowienia rzeczywiście w sprawie występuje.

Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 grudnia 2015 r., V CZ 76/15; z 31 marca 2004 r., III CZ 13/04; z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05 i z 5 października 2005 r., II CZ 85/05).

W niniejszej sprawie skarżący wskazał, że zaistniały „wszystkie podstawy, przesłanki i przyczyny wznowienia postępowania z wyłączeniem istnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego.” Przesłanki te jednak, co do większości, nie zostały przez skarżącego uzasadnione zarówno we wniosku jak i w piśmie stanowiącym uzupełnienie braków formalnych wniosku. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z 4 grudnia 2015 r., I CZ 95/15 w którym wskazano, że podanie podstawy wznowienia (art. 409 k.p.c.) polega na podaniu przyczyny, która według skarżącego ma uzasadniać wznowienie. Nie jest konieczne, aby skarżący powołał się na konkretny przepis, który reguluje określoną podstawę, lecz wystarczy, że sformułuje takie twierdzenie, które da się przyporządkować do określonej ustawowo podstawy wznowienia. W ten sposób w skardze można podać więcej niż jedną przyczynę wznowienia. Z kolei uzasadnienie podstawy wznowienia polega na tym, że skarżący musi podać konkretne okoliczności faktyczne, które w jego ocenie wskazują na to, że podana przez niego podstawa wznowienia istnieje. O tym, jakie okoliczności faktyczne muszą zostać powołane, decyduje to, na jakiej podstawie skarżący opiera żądanie wznowienia postępowania przez sąd.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie spełniało jednak tego warunku stanowisko powoda zawarte w piśmie z 17 października 2018 r. stanowiące wykonanie zobowiązania Sądu do uzupełnienia braków formalnych skargi w tym zakresie ani pismo jego pełnomocnika. Pełnomocnik powoda nie sprecyzował jakie okoliczności faktyczne przy rozpoznawaniu wniosku powoda o pełnomocnika z urzędu miały powodować, że powód został pozbawiony możliwości działania. Powód przedstawił ponownie jedynie uzasadnienie do jednej z nich - wynikającej z art. 401 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia. Wskazać należy, że z podanych przez powoda okoliczności wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Powód nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na okoliczność tego, że sędziowie orzekający w sprawie XXI Pa 905/15 (VIII P 798/14) i pozostałych wymienionych przez powoda zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji, byli wyłączeni z mocy ustawy i popełnili

przestępstwo. Przedstawione przez powoda okoliczności są jedynie wyrazem subiektywnej i niepopartej żadnymi dowodami oceny sędziów. Co więcej powód wielokrotnie wnosił o wyłączenie sędziów orzekających w sprawie, a wnioski te były oddalane z uwagi na to, że nie wystąpiły przesłanki skutkujące wyłączeniem sędziów, czy to z urzędu, czy na wniosek. Orzeczenia te były poddawane weryfikacji sądu wyższej instancji, który oddalał zażalenia powoda. Okoliczności te zatem ponownie skutkują uznaniem, że nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 401 pkt 1 k.p.c. ustanawiająca ograniczenie dopuszczalności wznowienia postępowania z przyczyn nieważności, uzależniając ją od zachowania się strony. Podstawa skargi w postaci orzekania przez sędziego wyłączanego z mocy ustawy będzie aktualna wówczas, gdy przed uprawomocnieniem się wyroku strona nie mogła domagać się wyłączenia. W niniejszej sprawie ta przesłanka nie została spełniona. Powód nie tylko mógł domagać się wyłączenia sędziów przed uprawomocnieniem się wyroku, ale wielokrotnie z tego uprawnienia korzystał.

Sąd Okręgowy wyraźnie przy tym zaznaczył, że podstawy wznowienia nie stanowi subiektywne przekonanie powoda o zasadności jego roszczeń i niezadowolenie z rozstrzygnięcia Sądu. Przepis art. 409 w zw. art. 403 § 2 k.p.c. wymaga, aby skarga o wznowienie postępowania zawierała podstawę wraz uzasadnieniem. Dlatego przytoczenie tej podstawy polega nie tyle na powtórzeniu zwrotu ustawowego, co na skonkretyzowaniu okoliczności i środków dowodowych oraz przedstawieniu wyводу wskazującego na prawdopodobieństwo wydania w razie ich udowodnienia wyroku odmiennej treści.

W konsekwencji Sąd uznał, że skarga nie czyni zadość warunkom formalnym, ponieważ co do większości przesłanek nie została w ogóle uzasadniona, natomiast z uzasadnienia przyczyny określonej w art. 401 pkt 1 k.p.c. wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Jest to wyłącznie subiektywna ocena powoda kwalifikacji i umiejętności sędziów orzekających wynikających z odmiennego od oczekiwanego przez powoda rozstrzygnięcia. Wskazanie podstawy skargi o wznowienie postępowania wyłącznie poprzez powołanie przepisu bez wskazania jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jej istnienie nie pozwala na przyjęcie, że skarżący wykazał, iż zachodzi ustawowa przesłanka wznowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r., II CZ 26/15).

Na wyrok Sądu Okręgowego pełnomocnik powoda złożył zażalenie, zaskarżając go w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. oraz przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednocześnie oświadczając, że koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 401 pkt 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że Powód mógł domagać się wyłączenia sędziów orzekających w jego sprawie przed prawomocnym zakończeniem postępowania, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy możliwość taka, rozumiana jako sposobność skutecznego zgłoszenia takiego żądania i rozpoznania go następnie przez sąd, nie występowała;

2. art. 410 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu merytorycznej oceny skargi na etapie badania jej dopuszczalności, podczas gdy ocena dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania powinna ograniczać się do analizy czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z przesłanek wznowienia wskazanej w odpowiednich przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

3. naruszenie art. 409 k.p.c. przez wydanie na jego podstawie rozstrzygnięcia w przedmiocie odrzucenia skargi, podczas gdy przepis ten określa wymogi formalne skargi o wznowienie postępowania i z tego względu mógłby on być podstawą orzeczenia o zwrocie skargi w przypadku nieuzupełnienia jej braków formalnych po odpowiednim postępowaniu naprawczym, a nie orzeczenia o odrzuceniu skargi.

W odpowiedzi na zażalenie pozwane Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju wniosło o:

1. Oddalenie w całości zażalenia powoda w stosunku do pozwanego jako bezzasadnego;

2. Zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według obowiązujących przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 401 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia. Z treści tego przepisu wynika, że aby wznowić postępowanie na podstawie okoliczności w nim wskazanych konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek. Po pierwsze bowiem, w składzie sądu uczestniczyć musiała osoba nieuprawniona albo orzekać sędzia wyłączony z mocy ustawy. Po drugie natomiast, strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia. W niniejszej sprawie powód wielokrotnie domagał się wyłączenia nie tylko wszystkich sędziów rozpoznających tę sprawę, ale również wszystkich sędziów danego sądu w ogóle. Wnioski te były oparte w zasadzie zawsze na tych samych podstawach i były oddalane, co znajdowało potwierdzenie również w orzeczeniach sądów drugiej instancji wydawanych w wyniku zażaleń na postanowienia Sądu Rejonowego. Faktem jest przy tym, że zarządzeniem z 1 września 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...) odstąpiono od odbierania wyjaśnień od sędziów objętych wnioskami o wyłączenie, jednak miało to miejsce właśnie z uwagi na zakończenie postępowania w sprawie, natomiast wnioski powoda i tak zostały skierowane do rozpoznania na posiedzeniach niejawnych, a zatem zostały one rozpoznane przed wydaniem prawomocnego wyroku w sprawie.

Niezależnie od powyższego, nie została w niniejszej sprawie spełniona pierwsza przesłanka określona w art. 401 pkt 1 k.p.c. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, ani nawet nie uprawdopodobnił, aby w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo aby w sprawie orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy. Twierdzenia skarżącego w tym zakresie opierały się wyłącznie na własnej, subiektywnej, niepopartej żadnymi dowodami ocenie umiejętności, kwalifikacji i kompetencji sędziów rozpoznających niniejszą sprawę lub też orzekających w sądach, przed którymi toczyło się niniejsze postępowanie. W konsekwencji,

słusznie uznał Sąd Okręgowy, że omawiana tu podstawa wznowienia postępowania nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Za nieuzasadniony należało również uznać zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu wstępne badanie skargi o wznowienie postępowania przez sąd na posiedzeniu niejawnym dokonywane jest w trzech płaszczyznach: terminowości wniesienia skargi, dopuszczalności skargi, oparcia skargi na ustawowej podstawie. Niespełnienie któregośkolwiek z tych wymagań prowadzi do odrzucenia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2018 r., I CZ 5/18, LEX nr 2483348). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że w wyniku przeprowadzonej kontroli wstępnej skarga ulega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, lecz także wtedy, gdy przytoczone w niej okoliczności dają się wprowadzić podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 lutego 2018 r., II CZ 105/17; z 6 lutego 2018 r., III UZ 11/17, LEX nr 2450256; z 16 listopada 2017 r., V CZ 79/17, LEX nr 2447356).

W niniejszej sprawie powód wskazał w skardze o wznowienie postępowania jedynie, że „zaistniały wszystkie podstawy, przesłanki i przyczyny wznowienia postępowania z wyłączeniem istnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego”, natomiast w uzasadnieniu odniósł się jedynie do zarzutu dotyczącego orzekania sędziów nieuprawnionych lub wyłączonych od orzekania z mocy ustawy. Przypomnieć zatem należy, że sformułowanie podstawy wznowienia postępowania w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2016 r., II PZ 16/16, LEX nr 2167629). Słusznie zatem Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga o wznowienie postępowania wniesiona w niniejszej sprawie nie została oparta na ustawowej podstawie i podlegała odrzuceniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że nie wystarczy powołać się na jedną z podstaw wskazanych w ustawie, aby uznać, że spełniona została przesłanka oparcia na ustawowej podstawie. Konieczne jest jeszcze uzasadnienie i uprawdopodobnienie wskazanych podstaw przez podanie okoliczności, które uzasadniają występowanie

powołanych w skardze podstaw. Sąd na wstępnym etapie badania sprawy musi jednocześnie sprawdzić również, czy wskazane okoliczności mające świadczyć o występowaniu przywoływanych podstaw już na pierwszy rzut oka nie uzasadniają merytorycznego rozpoznania skargi.

Nie jest w końcu uzasadniony zarzut naruszenia art. 409 k.p.c. Strona skarżąca zupełnie pomija, że w końcowej części uzasadnienia Sąd Okręgowy jasno wskazał, co następuje „Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę powoda uznając, że nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.” Prawdą jest przy tym, że dalej stwierdził również, iż „W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 409 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.” Nie ulega jednak wątpliwości, co wynika z całego postępowania w niniejszej sprawie, że w toku postępowania Sąd Okręgowy badał również spełnienie wymogów formalnych określonych w art. 409 k.p.c., w tym bowiem celu wzywał skarżącego do uzupełnienia braków skargi i dopiero po ich uzupełnieniu wydał zaskarżone rozstrzygnięcie. Zatem podstawą rozpoznania niniejszej sprawy był również art. 409 k.p.c., w świetle którego również była oceniana skarga powoda. Z treści uzasadnienia jasno i bez wątpliwości wynika jednak, że podstawą dla samego rozstrzygnięcia i odrzucenia skargi był brak oparcia jej na ustawowych podstawach, o którym mowa w art. 410 pkt 1 k.p.c.

Z tych powodów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji. Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu został zasądzony na podstawie § 16 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów w nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714). Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

l.n